

6. Jag töste gången honom utvaga, första storskan
od pådragit, Jag ut od från modrens fud; Een honom
till dopet dragit, Gvar han åter blifvit nvaugen, Kian-
lad in i liffens irat.

7. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
3. Han lär komma hit i morgon, Med sin hufv,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

4. Emma dag när Jons blef föder, Då blef gam-
le Jostens döder, Jag minns som det wår i går; Wår-
trudag i år som kommer, Den som faller in i sommar,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

5. Jag ej annat lunde iwar, En det som jag kan
erfara, Att du blir inatt nitten år, Kertin blifwer od
inatt lerton Gaf hon ej år för till werten; Wår till tolf
i denna wår.

6. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

7. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

8. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

9. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

10. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

11. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

12. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

13. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

14. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

15. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

16. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

17. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

18. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

19. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

20. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

21. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

22. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

23. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

24. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

25. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

26. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

27. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

28. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

29. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

30. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

31. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

32. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

33. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

34. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

35. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

36. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

37. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

38. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

39. Du er sinna nåd befar.
Du honom höfligt iwar: Gud wår Herre eder para,
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall
flöster och sporrar, Och om han än dig begär, Skall

Twenne wackra och sedolärande

W i s o r,

Den Första:

Det war en gammal Danneman, &c.

Den Andra:

Uti hwilken

Berättelse gifwes, huru som en Bonde-hustru, wid
namn Thora, lärde sin älska, dotter Karin, som
hon tänkte att gista ifrå sig, att blifwa en god
och snäll Hushållerska på Landsbygden.

En wacker hustru hette Thora, &c.

Köstar 2 st. Banko.

